

TÖNKÖL JÓZSEF

Nem

*Nem hozok senkire bajt, nincs aranyam, ezüstöm,
 az eget nézem, a földre vert barázdás felhőket,
 nem bámulom a madarat, ahogy ragyog az ágon,
 végre itt az ősz, vágják le a kövér juhokat,
 a faggyút kiszedik, megolvasztják,
 a hold sárrá omló dülökön az esővel érkezik újra,
 van, aki azt hiszi: ajtót szakít le, léceket dob félre,
 feketekakasos udvart, hol én a fényben álltam,
 hogya szívedet szomorítsam,
 tarlón hagyott sima élű sarlót ölelve,
 az sem sebzett fájóbban, mint a láng,
 bőröd barackfa-hava szalmazsákon,
 olyan vagyok, mint az arcodra húzott halotti lepel,
 számlálom, aminek vége szakad, úgy megyek el,
 hogy süit a nap, hó virágozik a bezárt templom előtt,
 mintha élnék még három napot,
 egy elveszne, maradna kettő,
 egy elveszne, maradna egy,
 s olyan már minden, mintha nem maradna egy sem.*

Hajnali feljegyzés

*Megint a mező: kazlak, néhány szalmahordó nyárs
 a szalmába bökve, és porzik a határ, ahogy tavaly,
 ahogy hatvan éve cséplővel, égő szíjjakkal, odakinn,
 mostantól bánatokon keresztül megyek,
 figyelve az út mindegyikét, hova visz, elmegyek
 a világ szélére, hogy véretem szelídítse a szél,
 elhagyom a hazát, képe már csak homályos emlék,
 ne engedd, hogy úgy járjak, mintha búcsúzkodnék,
 mutatva asszony- és férfifotókat,
 mindegyikkel beomlik egy ház, mely épp gazdátlan,
 leszakad elém egy csillag is, mint a reggel az esővel,
 lépdelek, elveszitem mindenem,
 nem tudom a madarak nevét,
 foltos levelével és hátracsapott lila szirmaival
 elvadul tőlem a kakasmandikó,
 elfordulok jegenyétől és távoli tarlószigetektől,
 hadd surranjanak a lovak a néptelen rozsföldeken,
 kapjon megnyugvást a nap a dülök képében,
 ne engedd, hogy sötétségbe fojtsa egy harang kötele.*